

РЕШЕНИЕ

№ 6688

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6542** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр.чл.405 от КТ.

Образувано е по жалба на от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. С. Г., подадена чрез адв. С. Н., срещу задължително предписание по т.13, обективирано в Протокол № ПР2113817/16.06.2021г., съставен от инспектори от Дирекция „Инспекция по труда“- С..

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с изискванията за форма, на материалния закон и процесуалните правила. Посочено е, че работникът Н. М. А. е ползвал платен годишен отпуск, въпреки, че това обстоятелство не било надлежно документирано. За периода на действие на трудовото правоотношение, работникът периодично е отсъствал от работа, като за това време е получавал трудово възнаграждение. Изтъква се, че в титулната част на акта е посочено различно ЕИК на дружеството, поради което било невъзможно да се установи идентитет между дружеството, на което е извършена проверката и оспорващия правен субект.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят е редовно призован, но не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“- С. се представлява от юрк. Л. М., която оспорва жалбата. По същество на спора се излагат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт в писмени бележки. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

В Дирекция „Инспекция по труда“- С. е постъпил сигнал /жалба/ вх. № 21038231/13.04.2021г. от Н. М. А. с оплакване, че е подал молба за прекратяване на трудовото му правоотношение на 10.03.2021г., но до този момент не му е връчена заповед за това, не е оформена трудовата му книжка, както и не му е изплатено дължимото трудово възнаграждение за м.03.2021г. и парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

В административната преписка са приложени документи, от които е видно, че между Н. М. А. и [фирма] е съществувало трудово правоотношение /договор от 31.10.2019г./, което е било прекратено със заповед № 007/06.04.2021г., с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Представени са 4 заповеди за ползване на платен годишен отпуск в периода 23.12.2019г.-31.12.2019г., 23.12.2020г.-31.12.2020г., 06.07.2020г.-10.07.2020г., 03.09.2020г.-20.09.2020г. или общо за периода на съществуване на трудовото правоотношение- 24 работни дни. В периода от 29.04.2021г. до 16.06.2021г. на [фирма], представлявано от Г. С. Г. е била извършена проверка по спазване на разпоредбите на трудовото законодателство. Констатирано е било, че жалбоподателят, в качеството му на работодател на Н. М. А. не е определил и изплатил парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в срок до 31.05.2021г.

В Протокол с изх. № ПР2113817 от 16.06.2021г., съставен от инспектори в Дирекция "Инспекция по труда"- С. на основание чл.404 ал.1, т.12 от КТ е обективизирано задължително предписание към [фирма] да определи и изплати на Н. М. А. парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност, съгласно чл.224 ал.1 от КТ във вр.чл.228 ал.3 от КТ. При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от дата 16.06.2021г.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, посочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

Цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение, се осъществява от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл.12 от Устройствения правилник на агенцията, специализираната ѝ администрация е организирана в дирекции, вкл. Дирекция „Инспекция по труда“- С.. Проверката въз основа, на която е съставен Протокол № ПР2113817/16.06.2021г. и е наложена ПАМ № 13 е извършена от инспектори в

Дирекция "Инспекция по труда"- С. , при и по повод изпълнение на служебните си задължения- чл.16, ал.2, т.1 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“. В титулната част на протокола е посочено, че проверката е извършена от инспектори Р. В. А. и Д. А. Я. и същият е подписан от тези две длъжностни лица.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. Преценката на административния орган в случая е направена, без да бъдат обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган, не е събрал всички необходими доказателства, не е извършил надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат не е в съответствие с приетите фактически установявания. Допуснато е съществено процесуално нарушение, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите невярно са подведени под съответните материалноправни разпоредби. Нарушено и накърнено е правото на защита на жалбоподателя в хода на производството.

Спорът между страните по делото се свежда и до приложението на нормите на материалния закон- чл.146 т.4 от АПК.

Посочената като правно основание за издаване на това предписание разпоредба на чл. 224, ал. 1 от КТ повелява, че при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност, а нормата на чл. 228, ал. 3 от КТ регламентира, че обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок и че след изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. П. по т. 13 е свързано с констатации в протокола за проверка, че работодателят следва да изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, който не е погасен по давност. За периода на действие на трудовия договор на Н. М. А., същият има право на 20 /двадесет/ дни платен годишен отпуск, съобразно чл.23 от сключения между страните трудов договор.

Оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59 от АПК реквизити. Не са посочени обаче обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти не съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Установи се порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/.

Невярно е отразяването в протокола за проверка, че от [фирма] не са били представени молби за ползване на платен годишен отпуск за времето от назначаването на работа до прекратяване на трудовото правоотношение с лицето. Приложени са в

преписката 4 заповеди по чл.173 ал.1 от КТ с дата 22.12.2019г., 22.12.2020г., 03.07.2020г. и 01.09.2020г. Издателят на предписанието по т. 13 не е посочил, за колко неизползвани дни платен годишен отпуск и за коя година, правото на който не е погасено по давност, следва да бъде изплатено парично обезщетение на посочения работник. За целия период на действие на трудовото правоотношение от 01.11.2019 г. до 27.04.2021 г., работникът с разрешението на своя работодател е ползвал общо 24 работни дни платен годишен отпуск. За календарната 2020г. работникът е ползвал пълния размер на отпуска от 20 работни дни. За предходната 2019г. е разрешен и ползван от Н. М. А. платен годишен отпуск от 4 работни дни. Ответникът е бил длъжен да установи и ясно да изложи за колко дни неизползван платен годишен отпуск, работодателят има задължение да определи и начисли парично обезщетение. Фактическите основания за постановяването на един административен акт трябва да бъдат конкретни и недвусмислени, недопустимо е същите да бъдат разкривани от съда по пътя на подразбирането или тълкуването, защото чрез мотивите се дава възможност на адресата да организира и проведе своята защита, а на съда да формира правните си изводи относно обосноваването и законосъобразността на акта. При липсата на въведени фактически данни относно тези обстоятелства, съдът не е в състояние да провери дали работодателят въобще дължи обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ. Посочването на точния брой дни и за коя година не е ползван платен годишен отпуск е от особено съществено значение, предвид на това, че съгласно чл.42, ал. 4 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските /нова, ДВ, бр. 56 от 2020 г.) „размерът на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ се определя пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж в предприятието към деня на прекратяването на трудовото правоотношение“. След като ответникът е предписал на жалбоподателя да изплати парично обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ и за да се определи стойността му, е абсолютно необходимо да е конкретизиран броя работни дни за съответната календарна година, за които работникът не е упражнил правото си на ползване на отпуск по чл.172 КТ. Тези факти са от правно значение и за изследване на обстоятелствата по чл.176а от КТ.

Процесуално недопустимо е съдът да попълва липсващи фактически установявания в административния акт, като по този начин се лишава от възможността да извърши контрол по същество върху законосъобразността му, касаеща съответствието с приложимия материален закон /чл. 146, т. 4 от АПК/ и неговата цел /чл. 146, т. 5 от АПК/. Въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите лица, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административно-производствените правила и са основания за отмяната на акта.

В заключение, съдът приема, че наложената ПАМ № 13 е незаконосъобразен административен акт, а жалбата е основателна и следва да се уважи. Съдът извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна [фирма], представлявано от Г. С. Г. правни последици.

С оглед изхода на спора и заявеното искане в жалбата за присъждане на разносните по делото, такива се дължат на оспорващата страна и възлизат в размер на сумата от 50.00 лева, представляваща заплатена държавна такса.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. С. Г., подадена чрез адв. С. Н., задължително предписание по т.13, обективирано в Протокол № ПР2113817/16.06.2021г., съставен от инспектори от Дирекция „Инспекция по труда“- С..

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“- С. с адрес: [населено място], район „И.“, [улица] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. С. Г. със седалище и адрес на управление: [населено място], район „И.“, [улица], ап.3 сумата от 50.00 /петдесет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: